

Komentar Evanđelja: Uzašašće Gospodinovo

Evanđelje svetkovine Uzašašća
(ciklus B) i komentar.

Evanđelje Mk 16, 15-20

U ono vrijeme: Isus se ukaza jedanaestorici i reče im: »Pođite po svem svijetu, propovijedajte evanđelje svemu stvorenju. Tko uzvjeruje i pokrsti se, spasit će se, a tko ne uzvjeruje, osudit će se. A ovi će znakovi pratiti one koji uzvjeruju: u ime će moje izganjati zloduhe, novim će jezicima zboriti, zmije uzimati; i popiju li što smrtonosno, ne, neće im nauditi; na nemoćnike će

ruke polagati, i bit će im dobro.« I Gospodin Isus, pošto im to reče, bude uzet na nebo i sjede zdesna Bogu. Oni pak odoše i propovijedahu posvuda, a Gospodin surađivaše i utvrđivaše riječ popratnim znakovima.

Komentar

Četrdeset dana nakon Uskrsnuća, Isus Krist ponovno se sjedinio sa svojim učenicima, muškarcima i ženama koji su ga pratili u posljednje tri godine, njegovim bliskim prijateljima.

Napuštaju Jeruzalem na putu za Betaniju. Prelaze ulice i trgove grada i upućuju se na Maslinsku goru.

U jednom trenutku Isus se zaustavlja, okuplja ih oko sebe i daje im posljednju zapovijed: „Idite po svem

svijetu i propovijedajte Evandjelje svakom stvorenju." Gleda ih i ustajući se oprašta se, blagoslivljajući ih.

Oni se puni radosti vraćaju u sveti grad i odatle počinju propovijedati dobru vijest po cijelom svijetu.

E sad, kako je moguće da se prestrašeni muškarci i žene, bez velikih osobina, upuste u takvu avanturu? Kako je moguće da se vrate u Jeruzalem puni radosti, ako se Isus Krist upravo oprostio od njih?

Logično bi bilo da su bili zbunjeniji i tužniji. Svijet u kojem žive nije se promijenio, Isusa definitivno nema i također im je povjerio naizgled neostvariv zadatak. Oni moraju biti svjedoci Božje ljubavi prema ljudima, svjedoci njegove strasti, smrti i uskrsnuća. Počevši od Jeruzalema, grada koji ga je osudio na smrt, mjesta neuspjeha. Do krajeva svijeta. A taj je svijet daleko od Boga.

A opet, sve ih to ne ispunjava zbunjenošću ili tugom. Upravo suprotno.

Zašto im je na ponos to što su Kristovi učenici? Zašto taj zadatak nije teret?

Jer je Isus Krist njihov intimni prijatelj, jer znaju da je On s njima, da je vjeran svojim obećanjima. Naučili su mu vjerovati, ne vjeruju ni sebi, ni svojoj snazi, ni svojim sposobnostima.

Uzašasće Gospodinovo nije „zbogom“, „vidimo se kasnije“, već, paradoksalno, „ostat ću“. Oni vjeruju obećanju koje je dao Isus Krist: „Ja sam s vama u sve dane do svršetka svijeta“ (Mt 28,20). Oni ne sumnjaju u njegovu prisutnost u njima i, u središtu, u Euharistiji.

Ne osjećaju kao da čine veliku stvar, svjesni su svojih bijeda, slabosti, nedostatka talenta i sposobnosti. Ali

oni znaju da je Krist uskrsnuo, da je njegova Ljubav moćnija. Naučili su da je Bog taj koji daje rast. Otuda njihova radost i entuzijizam.

Radost koja se pretvara u otvaranje ventilatora koji će tu ljubav nositi do posljednjeg kutka svijeta.

Gospodinovi su učenici bili muškarci i žene kojima je Bog povjerio sve ljude. I taj ih je zadatak ispunio još većom radošću.

Život im je bio pun patnji i poteškoća. Ali uvijek su živjeli u Gospodinovoj radosti. Na svojim su licima odražavali Gospodinovu slavu: sjaj njegova zaljubljenog lica.

Poput učenika koji su bili s Isusom Kristom na dan njegova Uzašašća, Isus Krist nas okuplja svaki dan u svom srcu. Pod zaštitom smo njegovih ruku, u neizmjernosti njegove Ljubavi. I želi iskoristiti svakoga od nas kako bi svijetu pružio onu istinsku radost koja mu

nedostaje. Želi da budemo svjedoci onoga što smo vidjeli i čuli, njegovih rana, njegove Ljubavi. Da s njim ništa nije izgubljeno: posao, odmor, obitelj, prijatelji, prošlost, sadašnjost, budućnost, u njemu sve stječe vječnost.

Također nas je odabrao i povjerio nam sve ljude: roditelje, braću, rođake, prijatelje, suradnike, čitavo čovječanstvo.

Apostolat je logična posljedica radosti što smo s Isusom. Kako uči sveti Josemaría, „apostolat je Božja ljubav koja prelijeva, dajući se drugima. Unutarnji život pretpostavlja rast u sjedinjenju s Kristom, kroz Kruh i Riječ. A želja za apostolatom točno je, primjereno, neophodno očitovanje unutarnjeg života. Kad okusite Božju ljubav, osjećate težinu duša ”[1].

Trebaju nas. Trebaju našu radost kako bi kroz nju otkrili Isusa u svom

životu. U našem svakodnevnom radu, u našem čistom pogledu, u našim razgovorima punim razumijevanja, u našoj želji da služimo, razumijemo, ohrabrimo i oprostimo, uskrsli Isus Krist se čini prisutnim, ispunjavajući sve svojom radošću. Ovaj svijet, ne toliko različit od svijeta muškaraca i žena koji su pratili Gospodina, treba kršćane koji na svojim licima nose sjaj zaljubljenog Boga.

[1] Sveti Josemaría, "Uzašašće Gospodinovo na nebo", Susret s Kristom, 122a.

Luis Cruz // sedmak - Getty Images

soleminidad-ascension-ciclo-b/
(2.04.2026.)